

Arrest

nr. 213 098 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. DUBOIS *loco* advocaat S. SAROLEA in opvolging van advocaat L. LEBOEUF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 29 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Op 19 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent geboren in Kabul, toen u zeven jaar oud was verhuisde u naar Qala Agha (district Behsud, provincie Jalalabad). U bent nu tweeëntwintig jaar oud. U ging naar school tot het begin van de negende graad. Daarna stopte u met school en bleef u thuis. Uw vader baatte een voedingszaak uit in het dorp waar u woonde. U woonde samen met uw broer, drie jongere zussen en uw ouders.

Twee klanten, A. en I., kwamen regelmatig langs bij uw vader in de winkel en gaven hem vaak een grote fooi. Na een vijftal maanden te zijn langs geweest, overtuigden ze uw vader ervan zijn winkel uit te breiden. Ze gaven hem daarvoor een lening van vijftigduizend kالدار. Een week later vroegen ze dit geld echter al terug. Uw vader kon het niet terugbetalen. In ruil vroeg A. hem om u, zijn dochter, aan u uit te huwelijken. Ze wilden hier zelfs nog voor bij betalen. Uw vader weigerde en zei dat hij niet akkoord ging omdat hij niets van hun job of hun familie afwist. Een week later vielen ze jullie huis binnen. Hierbij kwam het tot een schermutseling waarbij uw vader gedood werd. U en uw broer werden gewond. Na drie dagen vond iedereen het beter om Afghanistan te verlaten. Jullie vertrokken met de ganse familie naar Pakistan en vestigden zich in Peshawar. Daar leefden jullie meer dan twee jaar. Het leven was er echter moeilijk, uw broer vond er moeilijk werk en jullie hadden financiële problemen. Er werd besloten dat jullie zouden terugkeren naar Afghanistan. U had echter schrik om terug te keren en uw moeder hoorde van een buurvrouw die naar Europa zou vertrekken, bij wie u zich zou kunnen aansluiten. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland kwam u in België aan. Op 29 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw familie is ondertussen effectief teruggekeerd naar Afghanistan en heeft zich gevestigd in Jalalabad.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door die mannen gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw moeder, medische attesten van uw moeder, een medisch attest met foto's van uw gebit alsook de enveloppe waarin de documenten aan u werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u nu de aanleiding van uw asielrelaas volledig anders uit de doeken doet dan bij DVZ. Zo vermeldde u eerder (vragenlijst van 27 juni 2016, vraag 5) dat er twee mannen in de winkel van uw vader langskwamen die uw vader vroegen om zijn dochter aan hen uit te huwelijken voor geld. Op het CGVS blijkt het verhaal anders te zijn. Zo zegt u dat de mannen reeds gedurende vijf maanden langskwamen in de winkel. Uw vader had ze leren kennen en ze waren vrienden geworden. Hij had bij hen blijkbaar een lening aangegaan voor het uitbreiden van zijn winkel. Toen de mannen deze lening terugvroegen en uw vader niet kon voldoen aan hun vraag, vroegen ze u als pasmunt (CGVS, p.11). Dat u de directe aanleiding tot de huwelijksvraag, namelijk het aangaan van een lening, niet eerder heeft vermeld, mag toch de nodige verbazing wekken. U verklaart dit door te zeggen dat uw eerste interview heel kort was en dat er daar een samenvatting werd gevraagd. Nog eens verder gevraagd zegt u dat uw problemen toen hebt verteld vanaf de nacht dat de twee mannen jullie huis zijn binnen gevallen (CGVS, p.17). Dit klopt echter niet, uw asielrelaas bij DVZ begint wel degelijk met het feit dat twee mannen regelmatig langs kwamen bij uw vader en dat ze uw hand vroegen. Nergens wordt daar de lening en dus de directe aanleiding van al uw problemen, vermeld.

U zegt eveneens dat uw vader met deze mannen vrienden was geworden. Ze kwamen regelmatig bij hem langs en dronken samen thee. Hij vertrouwde ze blijkbaar zelfs genoeg om bij hen een lening aan te gaan voor vijftigduizend kالدار (CGVS, p.11). Dit alles staat in schrille tegenspraak met hoe weinig uw vader en bij uitbreiding dus ook u afweet van die mannen. Zo kan u enkel hun namen A. en I. vermelden. Ze zouden afkomstig zijn uit Kunar en werken als zakenmensen in Jalalabad.

Hoe die mannen dan steeds terechtkwamen in een kleine voedingswinkel in een dorp buiten Jalalabad, kan u niet duiden (CGVS, p.15). U weet eveneens niet van waar ze precies afkomstig zijn uit Kunar. Verder weet u niet van welke stam ze zijn en weet u niet exact welk werk ze uitoefenen (CGVS, p.16). U zegt dat dit ook de redenen waren waarom uw vader weigerde wanneer ze aan hem vroegen om uit te huwelijken (CGVS, p.15). Toch blijft dit merkwaardig gezien u tegelijkertijd verklaart dat uw vader ze beschouwde als vrienden en bij hen zelfs een lening aanging voor de uitbreiding van zijn zaak.

In dit verband wil het CGVS er eveneens op wijzen dat het toch zeer opmerkelijk is dat een van deze rijke zakenmannen u er zouden uitpikken als huwelijkspartner. Als ze zo bemiddeld waren als u zelf beweert, zou het voor hen niet moeilijk zijn om een huwelijkspartner te vinden. Hiermee geconfronteerd kan u enkel zeggen dat het in Afghanistan normaal is, dat ze op zoek zijn naar iemand jong en dat hij waarschijnlijk al andere vrouwen had (CGVS, p.17). U gaat hier echter enkel uit van veronderstellingen want eerder had u al verklaard zo goed als geen informatie over hen te hebben.

Ook over die beweerde aanval op jullie huis door die twee mannen kunnen enkele dingen worden opgemerkt. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw vader verwond werd bij de aanval en dat hij achteraf in het ziekenhuis is gestorven aan zijn verwondingen. Bij het CGVS vermeldt u eerst dat uw vader stierf in uw huis bij de aanval. Het is pas wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u eerder had gesproken over een ziekenhuis, dat u zegt dat uw vader nog naar een dokter werd gebracht, maar dat hij al was overleden (CGVS, p.18). Eveneens opmerkelijk is dat u van het overlijden van uw vader geen enkel attest kan aanleveren. Verder vindt het CGVS die aanval op jullie huis en de daaropvolgende moord op uw vader om nog een andere reden ongeloofwaardig. De aanleiding van dit alles was namelijk een lening die moest worden terugbetaald. Hoe deze lening nog zou kunnen worden terugbetaald indien ze uw vader doden, blijft echter een raadsel. U verklaart dit zelf door te zeggen dat ze niet dachten dat uw vader zou doodgaan, maar dat uw vader ook hartproblemen had (CGVS, p.19). Eens te meer gaat u hier alleen uit van uw eigen veronderstellingen.

Verder blijkt u samen met uw familie na drie dagen al te zijn vertrokken naar Pakistan. Jullie zouden door burens en familie zijn aangeraden om te verhuizen door de moeilijkheden (CGVS, p.11). Wat die moeilijkheden dan precies waren, blijft onbekend. Want die mannen blijken niet meer te zijn langs geweest toen jullie in Pakistan waren. Zowel uw familie, uw burens in Qala Agha als uzelf in Pakistan hebben niets meer van die mannen vernomen. Omwille van financiële problemen is uw familie teruggekeerd naar Pakistan. Ze hebben zich nu gevestigd in Jalalabad. Ook nu hebben ze die mannen niet meer gezien en hebben ze geen problemen door dit voorval (CGVS, p.19). Uw broer kan gewoon vrij gaan werken (CGVS, p.8). Uw moeder en uw zussen zijn thuis. Ook die financiële problemen acht het CGVS niet geloofwaardig. Zo heeft uw moeder blijkbaar drieduizendvijfhonderd dollar betaald voor uw reis van Pakistan naar België. Dit is toch een aanzienlijke som die die financiële problemen dan ook volledig tegenspreekt (CGVS, p.12).

Het is voorts ook volstrekt onduidelijk of u al dan niet nog teruggekeerd bent naar Afghanistan. Zo zei u eerst bij DVZ rechtstreeks vanuit Pakistan te zijn vertrokken (vragenlijst van 29 december 2015, vraag 10). Bij het overlopen van de reisweg op DVZ (vragenlijst van 29 december 2015, vraag 37) gaf u aan wel nog te zijn teruggekeerd naar Afghanistan om identiteitsdocumenten op te halen. Op het CGVS ontkent u dit dan weer ten stelligste en zegt u rechtstreeks vanuit Pakistan te zijn vertrokken (CGVS, p.15). Dat u zelfs over uw reisweg geen eensluidende verklaringen aflegt, tast eens te meer uw geloofwaardigheid aan.

U haalt verder nog wel aan dat u ook niet terug wil omdat er in Afghanistan geen leven is voor vrouwen. U zou niet verder naar school mogen gaan zijn omdat er te veel mannelijke leerkrachten waren. Uw familie, ook uw broer zou daar niet akkoord mee zijn geweest (CGVS, p.20). Dat uw beweegmogelijkheden zo beperkt zouden zijn, is echter uiterst twijfelachtig wanneer u eveneens verklaart dat uw broer toestemming gaf om als alleenstaande vrouw naar Europa te reizen (CGVS, p.13).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. U legt een kopie van de taskara van uw moeder neer.

U legt echter geen eigen taskara neer of enig ander document waaruit kan worden besloten dat een band hebt met de vrouw die afgebeeld is op de taskara. De medische attesten van uw moeder omtrent behandelingen in Pakistan voor onder andere rugletsel hebben geen betrekking op uw asielrelaas. Het eigen medisch attest dat u neerlegt, dat moet bewijzen dat u valse tanden heeft, staat eveneens op geen enkele manier uw asielrelaas. Het zegt enkel dat een aantal tanden niet meer origineel zijn, op geen enkele manier kan echter worden afgeleid hoe en wanneer u deze tanden zou zijn kwijtgeraakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo verklaart u Dari en Pashtou te spreken. U kan ook een beetje Engels (CGVS, p.10). U bent tot de negende graad naar school geweest, dus u beschikt ook over een zeker scholingsniveau (CGVS, p.6). Uw familie, zijnde uw moeder, meerderjarige broer en drie minderjarige zussen, verblijven ook in Jalalabad. Uw broer zorgt daar voor een inkomen door te werken in een carwash. Verder ontvangen jullie ook 7000 kaldar huur per maand voor jullie huis in Qala Agha (CGVS, p.8).

Men kan dus concluderen dat u zich in Jalalabad bij uw familie zou kunnen vestigen daar u hiertoe over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u schrik heeft omwille van de problemen die u hebt ondervonden (CGVS, p.19). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met deze mannen zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951

en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het *“administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van het *“administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.”*

Na een uitgebreid theoretisch betoog van de respectievelijke wetsbepalingen betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minsten haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: een foto van het graf van verzoeksters vader (stuk 3), een kopie van de taskara van verzoeksters moeder (stuk 4) en een foto van verzoekster en haar moeder (stuk 5).

Op 28 september 2018 laat verzoekster samen met een aanvullende nota volgende stukken aan de Raad worden: de COI Focus *“Afghanistan: security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (stuk 1), het rapport *“EASO, Country of Origin Information Report, Afghanistan, Security Situation – Update”* van mei 2018 (stuk 2), de COI Focus *“Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018 (stuk 3), het artikel *“Afghanistan: un bâtiment officiel attaqué à Jalalabad, au moins 9 morts”* van RTBF Info van 13 mei 2018 (stuk 4), het artikel *“Afghanistan: nouvelle attaque en cours à Jalalabad”* van La Croix van 31 juli 2018 (stuk 5), het artikel *“Jalalabad: le département de l'éducation visé par une attaque”* van Le Monde van 11 juli 2018 (stuk 6), het artikel *“Jalalabad bombing: Gunmen clash with security forces after attack on Save The Children Offices in Afghanistan”* van The Independent van 24 januari 2018 (stuk 7), het artikel *“Isis claims attack on Save The Children Office in Afghanistan”* van The Guardian van 24 januari 2018 (stuk 8), het persbericht van de VN *“Le Secrétaire général condamne l'attentat-suicide de Jalalabad, Afghanistan”* van 2 juli 2018 (stuk 9) en het rapport *“Afghanistan. The security situation in Nangarhar province”* van Landinfo van 13 oktober 2016 (stuk 10) (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Op 2 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van december 2017 (p. 1-68 en 195-201), de COI Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en het rapport *“EASO Country Guidance note: Afghanistan”* van juni 2018 (p. 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden geviseerd door A. en I. die haar uithuwelijking aan A. hebben gevraagd.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster haar vluchtrelaas op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel anders uiteenzet dan op de zetel van het Commissariaat-generaal nu zij de directe aanleiding van het huwelijksaanzoek, met name de lening, niet vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken; (ii) verzoeksters verklaring als zou haar vader vrienden zijn geworden met I. en A. in schril contrast staat met hoe weinig haar vader en bij uitbreiding zijzelf over de mannen afweet; (iii) het bovendien niet aannemelijk is dat één van deze rijke zakenmannen verzoekster zou uitkiezen als huwelijkspartner; (iv) voorts geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde aanval op de woning van verzoekster door de twee mannen waarbij haar vader om het leven zou zijn gekomen; (v) het niet duidelijk is welke problemen verzoekster en haar familie noopten om Afghanistan te verlaten en na drie dagen naar Pakistan te verhuizen en bovendien geen geloof kan worden gehecht aan de financiële problemen die verzoeksters familie zouden hebben verplicht om terug te keren naar Afghanistan; (vi) verzoekster bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar reisweg en het bijgevolg niet duidelijk is of zij is teruggekeerd naar Afghanistan; (vii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij beperkte beweegmogelijkheden hebben in Afghanistan als vrouw nu haar broer haar immers toestemming heeft gegeven om als alleenstaande vrouw naar Europa te reizen en (viii) de door verzoekster in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt immers aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat verzoekster incoherente opeenvolgende verklaringen aflegt met betrekking tot haar vluchtrelaas: *"(...) Zo vermeldde u eerder (vragenlijst van 27 juni 2016, vraag 5) dat er twee mannen in de winkel van uw vader langskwamen die uw vader vroegen om zijn dochter aan hen uit te huwelijken voor geld. Op het CGVS blijkt het verhaal anders te zijn. Zo zegt u dat de mannen reeds gedurende vijf maanden langskwamen in de winkel. Uw vader had ze leren kennen en ze waren vrienden geworden. Hij had bij hen blijkbaar een lening aangegaan voor het uitbreiden van zijn winkel. Toen de mannen deze lening terugvroegen en uw vader niet kon voldoen aan hun vraag, vroegen ze u als pasmunt (CGVS, p.11). Dat u de directe aanleiding tot de huwelijksvraag, namelijk het aangaan van een lening, niet eerder heeft vermeld, mag toch de nodige verbazing wekken. U verklaart dit door te zeggen dat uw eerste interview heel kort was en dat er daar een samenvatting werd gevraagd. Nog eens verder gevraagd zegt u dat uw problemen toen hebt verteld vanaf de nacht dat de twee mannen jullie huis zijn binnen gevallen (CGVS, p.17). Dit klopt echter niet, uw asielrelaas bij DVZ begint wel degelijk met het feit dat twee mannen regelmatig langs kwamen bij uw vader en dat ze uw hand vroegen. Nergens wordt daar de lening en dus de directe aanleiding van al uw problemen, vermeld."*

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat er geen verschil valt op te merken tussen haar relaas zoals uiteengezet op de Dienst Vreemdelingenzaken en dit zoals zij heeft verklaard op de zetel van het Commissariaat-generaal en zij erop wijst dat zij verplicht was om het op de Dienst Vreemdelingenzaken beknopt te houden en zich daarom beperkte tot de essentie van haar relaas, met name het feit dat twee mannen haar vader vroegen om zijn dochter aan hen uit te huwelijken en daarbij geld aan te pas kwam, slaagt zij er allerminst in te overtuigen. Zo dient erop gewezen dat de verzoekster om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar relaas zou hebben vermeld. Dat zij het aangaan van de lening, nochtans de directe aanleiding tot de huwelijksvraag en dus allerminst een detail van haar relaas, geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het daar haar uiteengezette vluchtrelaas. Voor het overige beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van eerder afgelegde en incoherent bevonden verklaringen, alsook het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee zij allerminst vermag hoger vermelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal pertinent als volgt: *“U zegt eveneens dat uw vader met deze mannen vrienden was geworden. Ze kwamen regelmatig bij hem langs en dronken samen thee. Hij vertrouwde ze blijkbaar zelfs genoeg om bij hen een lening aan te gaan voor vijftigduizend kaldar (CGVS, p.11). Dit alles staat in schrille tegenspraak met hoe weinig uw vader en bij uitbreiding dus ook u afweet van die mannen. Zo kan u enkel hun namen A. en I. vermelden. Ze zouden afkomstig zijn uit Kunar en werken als zakenmensen in Jalalabad. Hoe die mannen dan steeds terecht kwamen in een kleine voedingswinkel in een dorp buiten Jalalabad, kan u niet duiden (CGVS, p.15). U weet eveneens niet van waar ze precies afkomstig zijn uit Kunar. Verder weet u niet van welke stam ze zijn en weet u niet exact welk werk ze uitoefenen (CGVS, p.16). U zegt dat dit ook de redenen waren waarom uw vader weigerde wanneer ze aan hem vroegen om uit te huwelijken (CGVS, p.15). Toch blijft dit merkwaardig gezien u tegelijkertijd verklaart dat uw vader ze beschouwde als vrienden en bij hen zelfs een lening aanging voor de uitbreiding van zijn zaak.*

In dit verband wil het CGVS er eveneens op wijzen dat het toch zeer opmerkelijk is dat een van deze rijke zakenmannen u er zouden uitpikken als huwelijkspartner. Als ze zo bemiddeld waren als u zelf beweert, zou het voor hen niet moeilijk zijn om een huwelijkspartner te vinden. Hiermee geconfronteerd kan u enkel zeggen dat het in Afghanistan normaal is, dat ze op zoek zijn naar iemand jong en dat hij waarschijnlijk al andere vrouwen had (CGVS, p.17). U gaat hier echter enkel uit van veronderstellingen want eerder had u al verklaard zo goed als geen informatie over hen te hebben.”

Verzoekster benadrukt dat het niet vreemd is dat zij niet veel van de twee mannen weet omdat zij niet veel buiten kwam en de mannen ook maar één keer heeft gezien. Zij vervolgt dat het niet tegenstrijdig is dat haar vader bevriend was met de mannen, doch tegelijkertijd niet veel van hen afwist en benadrukt daarbij dat de lening van professionele aard was en haar vader bijgevolg niet alles van de mannen hoefde te weten. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster heeft aangegeven dat haar vader de mannen goed leerde kennen, met hen bevriend raakte en zelfs zodanig vertrouwde dat hij een lening van 50.000 kaldar bij hen aanging (administratief dossier, stuk 5, p. 11), zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeksters vader meer over A. en I. zou kunnen vertellen dan hun naam, hun regio van herkomst en het feit dat het zakenmannen waren uit Jalalabad. Aangezien verzoekster verklaart dat de mannen haar uithuwelijking aan A. zouden hebben gevraagd, kan bovendien wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster eveneens meer op de hoogte zou zijn gebracht van de mannen via haar vader en dit ongeacht of zij al dan niet vooral binnenshuis bleef. In zoverre verzoekster nog voorhoudt dat de commissaris-generaal *“onbereikbare eisen”* stelt met betrekking tot de vraag waarom de rijke zakenmannen precies haar zouden uitpikken als huwelijkspartner, nu zij een logisch antwoord heeft verschaft en zij bovendien heeft toegegeven dat het voor hem inderdaad niet moeilijk moet zijn geweest om een ander meisje te vinden, dient opnieuw te worden vastgesteld dat zij zich in wezen beperkt tot het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in dit verband.

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde aanval op hun woning door A. en I.. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“Ook over die beweerde aanval op jullie huis door die twee mannen kunnen enkele dingen worden opgemerkt. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw vader verwond werd bij de aanval en dat hij achteraf in het ziekenhuis is gestorven aan zijn verwondingen. Bij het CGVS vermeldt u eerst dat uw vader stierf in uw huis bij de aanval. Het is pas wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u eerder had gesproken over een ziekenhuis, dat u zegt dat uw vader nog naar een dokter werd gebracht, maar dat hij al was overleden (CGVS, p.18). Eveneens opmerkelijk is dat u van het overlijden van uw vader geen enkel attest kan aanleveren. Verder vindt het CGVS die aanval op jullie huis en de daaropvolgende moord op uw vader om nog een andere reden ongeloofwaardig. De aanleiding van dit alles was namelijk een lening die moest worden terugbetaald. Hoe deze lening nog zou kunnen worden terugbetaald indien ze uw vader doden, blijft echter een raadsel. U verklaart dit zelf door te zeggen dat ze niet dachten dat uw vader zou doodgaan, maar dat uw vader ook hartproblemen had (CGVS, p.19). Eens te meer gaat u hier alleen uit van uw eigen veronderstellingen.”*

In zoverre verzoekster aanvoert dat niemand het exacte tijdstip van de dood van haar vader kent, dat hij met een wapen op de achterkant van zijn hoofd werd geslagen en dat hij vanaf dit ogenblik kon zijn gestorven, maar dat zij er zeker van is dat hij al gestorven was op het ogenblik dat hij bij de dokter aankwam, dient erop gewezen dat verzoekster hiermee blijft vasthouden aan haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd gedurende haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Waar verzoekster nog aanvoert dat het totaal geloofwaardig is dat er een wraakactie plaatsvond om druk uit te oefenen op haar familie en zij impliceert dat het niet duidelijk is of de dood van haar vader vrijwillig of niet was, stelt de Raad vast dat zij niet verder komt dan het poneren van blote beweringen en veronderstellingen van harentwege, die evenwel op zich niet kunnen volstaan om de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Met betrekking tot de foto van het graf van verzoeksters vader (verzoekschrift, stuk 3), wijst de Raad erop dat privéfoto's, alleen al door de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden, geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien laat verzoekster tot op heden na om enig attest voor te leggen dat het overlijden van haar vader objectief zou kunnen staven.

Tevens staat in de bestreden beslissing terecht te lezen: *“Verder blijkt u samen met uw familie na drie dagen al te zijn vertrokken naar Pakistan. Jullie zouden door burens en familie zijn aangeraden om te verhuizen door de moeilijkheden (CGVS, p.11). Wat die moeilijkheden dan precies waren, blijft onbekend. Want die mannen blijken niet meer te zijn langs geweest toen jullie in Pakistan waren. Zowel uw familie, uw burens in Qala Agha als uzelf in Pakistan hebben niets meer van die mannen vernomen. Omwille van financiële problemen is uw familie teruggekeerd naar Pakistan. Ze hebben zich nu gevestigd in Jalalabad. Ook nu hebben ze die mannen niet meer gezien en hebben ze geen problemen door dit voorval (CGVS, p.19). Uw broer kan gewoon vrij gaan werken (CGVS, p.8). Uw moeder en uw zussen zijn thuis. Ook die financiële problemen acht het CGVS niet geloofwaardig. Zo heeft uw moeder blijkbaar drieduizendvijfhonderd dollar betaald voor uw reis van Pakistan naar België. Dit is toch een aanzienlijke som die die financiële problemen dan ook volledig tegensprekt (CGVS, p.12).”*

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de mannen inderdaad niet meer langs hun huis zijn geweest in Qala Afgha, maar benadrukt dat zij nog steeds heel erg bang is dat dit wel zal gebeuren en dat er *“geen zekerheid is voor verzoekster dat die mannen ooit terugkomen.”* Er dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoekster zich met dit betoog beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Bovendien kan worden vastgesteld dat het feit dat de mannen A. en I. niet opnieuw langs gingen bij de woning in de periode dat verzoekster met haar familie in Pakistan verbleef, noch opnieuw zijn komen aankloppen bij verzoeksters familie die thans opnieuw in Jalalabad verblijft, de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees in ernstige mate ondermijnt.

In zoverre verzoekster betoogt dat haar moeder kleine besparingen had gedaan en dankzij de huur van hun huis in Afghanistan haar reis kon bekostigen, doch dat haar familie wel degelijk financiële problemen had waardoor zij vanuit Pakistan naar Afghanistan moesten terugkeren en haar broer thans financieel voor de familie zorgt, dient erop gewezen dat verzoekster in het verzoekschrift schijnbaar zelf aangeeft dat de huur van het huis in Afghanistan een grote inkomensbron is voor het gezin en dat haar moeder door eenvoudige en kleine besparingen de som van 3500 dollar bij elkaar kon sparen, hetgeen wel degelijk duidt op een zekere financiële draagkracht van het gezin.

Daarnaast dient erop gewezen dat ook uit verzoeksters overige verklaringen wel degelijk blijkt dat haar familie over de nodige middelen beschikt. Zo geeft zij immers aan dat zij in Pakistan in een privépraktijk valse tanden liet plaatsen, hetgeen 120.000 kالدar heeft gekost (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14). Ook haar moeder zou diverse medische onderzoeken hebben kunnen laten uitvoeren in Pakistan (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Dit alles maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou haar familie omwille van financiële problemen vanuit Pakistan zijn moeten terugkeren naar Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekster bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar reisweg en het bijgevolg niet duidelijk is of zij is teruggekeerd naar Afghanistan en (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij beperkte beweegmogelijkheden hebben in Afghanistan als vrouw nu haar broer haar immers toestemming heeft gegeven om als alleenstaande vrouw naar Europa te reizen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal nog als volgt: “(...) *U legt een kopie van de taskara van uw moeder neer. U legt echter geen eigen taskara neer of enig ander document waaruit kan worden besloten dat een band hebt met de vrouw die afgebeeld is op de taskara. De medische attesten van uw moeder omtrent behandelingen in Pakistan voor onder andere rugletsel hebben geen betrekking op uw asielrelaas. Het eigen medisch attest dat u neerlegt, dat moet bewijzen dat u valse tanden heeft, staat eveneens op geen enkele manier uw asielrelaas. Het zegt enkel dat een aantal tanden niet meer origineel zijn, op geen enkele manier kan echter worden afgeleid hoe en wanneer u deze tanden zou zijn kwijtgeraakt.*”

In zoverre verzoekster voorhoudt dat het door haar voorgelegde medisch attest haar vluchtrelaas wel degelijk staat nu zij goed heeft kunnen uitleggen hoe en wanneer zij deze verwondingen opliep, benadrukt de Raad dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Bovendien kan uit het attest slechts blijken dat verzoekster valse tanden heeft, doch wordt er allerminst uitspraak gedaan over de omstandigheden waarin deze verwondingen opgelopen zouden zijn. Met het louter herhalen van haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en de stelling dat de commissaris-generaal “*onbereikbare eisen*” stelt, kan verzoekster deze vaststelling allerminst ombuigen.

Wat betreft de thans voorgelegde foto waarvan verzoekster aanvoert dat het haar moeder en haarzelf afbeeldt (verzoekschrift, stuk 5) en waarvan de foto zou overeenstemmen met de foto die figureert op de taskara van verzoeksters moeder (zie administratief dossier, map ‘Documenten’ en verzoekschrift, stuk 4), slaagt zij er andermaal niet in aan te tonen dat het daadwerkelijk om haar moeder zou gaan. Zoals hoger reeds werd opgemerkt biedt een privéfoto, nog daargelaten de vaststelling dat het een fotokopie betreft, geen garantie betreft de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld omdat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Met betrekking tot de foto van het graf van verzoeksters vader, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd vastgesteld.

Ook met de door middel van een aanvullende nota bijgebrachte rapporten en persartikels aangaande de situatie in Jalalabad en Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 10) slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening wordt genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map ‘Landeninformatie’ en rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit diverse persartikels en rapporten toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10), het aanhalen van cijfermateriaal betreffende incidenten in de stad Jalalabad en het betoog dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in het algemeen en Jalalabad in het bijzonder verslechterd is, toont verzoekster niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken. De door verzoekster aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

In zoverre verzoekster in haar aanvullende nota nog op uitgebreide wijze ingaat op de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient erop gewezen dat zij zelf aangeeft op haar zeven jaar vanuit Kabul naar Jalalabad te zijn verhuisd (administratief dossier, stuk 5, p. 4) en dat haar familie, bestaande uit haar moeder, meerderjarige broer en drie minderjarige zussen, thans nog in Jalalabad verblijven (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Bovendien geeft verzoekster aan dat haar broer daar voor een inkomen zorgt door in een carwash te werken en dat haar familie huurgelden opstrijkt voor hun huis is Qala Agha (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Dit alles maakt dat *in casu* Jalalabad als regio van herkomst in hoofde van verzoekster moet worden aanzien. Verwijzingen naar de veiligheidssituatie van Kabul zijn dan ook niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER